

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. Mgr. Sofií Pondikasovou, advokátkou, se sídlem Brno, Křenová 64, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 186/2004 - 50,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 186/2004 – 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sofii Pondikasové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 21. 6. 2004, č. j. OAM-1522/VL-20-ZA04-2004, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žadatele o udělení azylu byly ekonomické problémy ve vlasti (spor žadatele se zaměstnavatelem, který mu řádně nevyplácel mzdu). Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že jedním z důvodů proč se dostal do sporu se svým zaměstnavatelem, je jeho korejská národnost. Konstatoval, že po posouzení všech skutečností došel k závěru, že problémy, kterým byl žadatel v Kazachstánu vystaven, nedosahovaly takového charakteru, intenzity či opakovanosti, aby žadatel mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních orgánů pro některý z důvodů § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Konstatoval dále, že žadatel nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a po posouzení jeho osobní situace a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti, neshledal

ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona. Žalovaný pak dále v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědi žalobce a jejího porovnání s informacemi o zemi původu, neshledal v jeho případě existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, doplněnou na základě výzvy soudu podáním ze dne 29. 1. 2005, ve které uvedl, že jeho případ byl posouzen jako kriminálně mafiánský, ačkoliv u pohovoru před správním orgánem zdůrazňoval národnostní charakter svého případu a potlačení rusky mluvících národnostních menšin v Kazachstánu. Po rozpadu Sovětského svazu začalo ve všech republikách Střední Asie utiskování rusky mluvícího obyvatelstva, k němuž patří i Korejci. Desítky tisíc rusky mluvících odjelo, většinou do Ruska, stěžovatel však tak učinit nemůže, protože po čečenském teroru se v Rusku k jiným národům chovají nevraživě a nenávidí je. Národnostní menšiny jsou v Kazašské republice utiskovány a zákony jsou sice přijímány, ale nejsou dodržovány. S odkazem na výše uvedené požadoval, aby krajský soud jeho případ znovu posoudil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 186/2004 – 50, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný má v řízení o udělení azylu shromáždit poznatky o zemi původu, o vývoji politické situace v rozhodné době a postojích státní moci k otázkám rasovým, náboženským, politickým a s nimi pak tvrzení žadatele o azyl konfrontovat a posoudit, zda tvrzení o pronásledování žadatele v zemi původu jsou alespoň v rámcovém souladu se situací v zemi původu, a posoudit tak opodstatněnost případných obav z pronásledování v zákoně uvedených. Tyto zásady žalovaný respektoval a krajský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť k jednání, kvůli kterému žalobce opustil zemi, nedocházelo ze strany státní moci. Činy soukromých osob mohou být považovány za pronásledování, pokud je státní orgány podporují, tolerují či nejsou schopny zajistit přiměřenou ochranu. Žalobce se obrátil se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány, ty se jeho případem zabývaly a na jejich postup, tedy na postup policie si žalobce nestěžoval. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že mezinárodní ochrana může být žalobci poskytnuta teprve v případě, jestliže mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti. K učinění tohoto závěru však musí být splněn předpoklad, že žalobce využil všech prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje, což žalobce neučinil. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci ust. § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalobce o azyl žádá za svoji osobu a žádnou rodinu na území České republiky nemá. Ohledně neudělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když nevyvodil žádné důvody pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i v hodnocení existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť v azylovém řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl ohrožen některým jednáním uvedeným v tomto ustanovení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost doplněnou posléze podáními ze dne 6. 2. 2007 a 19. 3. 2007, v níž uvádí, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu porušení ust. §§ 3 odst. 4, 32 odst. 1, 34 odst. 1, 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Podle stěžovatele žalovaný svým postupem ve správním řízení nenaplnil zásadu vyhledávací, podle které je povinen zjistit přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady

pro rozhodnutí; v jeho rozhodnutí chybí logická vazby mezi rozhodnutím a podklady pro rozhodnutí. Dále uvedl, že v zemi původu má neustále problémy ze strany zaměstnavatele, které mu znemožňují život. Poukázal na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatel má za to, že žalovaný i krajský soud naprosto účelově do popředí podsouval otázku problému stěžovatele se soukromou firmou, kde pracoval. Stěžovatel opět zdůraznil, že u všech pohovorů poukazoval na národnostní charakter svého případu spočívající v potlačování rusky mluvících národnostních menšin v Kazachstánu. Stěžovateli bylo rasisticky vyhrožováno, i v rámci svého zaměstnání měl jako Korejec horší postavení a měl tedy strach z pronásledování z důvodu své národnosti a intenzivního nepřátelství vůči ní, což je podle jeho názoru důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzení žalovaného, že život nebo svoboda stěžovatele nejsou ve vlasti bezprostředně ohroženy z důvodu národnosti, je nesprávné. Stěžovatel dále poukázal na nízkou úroveň práce policie a nefunkčnost zákonů týkajících se dodržování lidských práv národnostních menšin v Kazašské republice. Stěžovatel má důvodnou obavu z fyzické likvidace sebe i své rodiny po návratu domů vzhledem k předchozímu zastrašování a napadání, což považuje za skutečnost, která by mohla být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Domnívá se, že jsou v jeho případě dány podmínky pro udělení překážek vycestování, neboť může být v zemi původu z důvodu příslušnosti ke korejské národnosti intenzivně pokořen a ponížen. Nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát původu takové poměry trpí a podporuje je. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 186/2004 – 50, zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Požádal rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, osvobození od soudních poplatků, jelikož nemá žádný příjem, ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a tlumočníka do ruského jazyka.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 10. 2005, č. j. 55 Az 186/2004 – 68, návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítl z toho důvodu, že stěžovatel neprokázal žádnými listinnými důkazy to, že jsou u něj dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce. Stěžovatel proti tomuto usnesení krajského soudu podal kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 58/2006 – 93, Nejvyšší správní soud uvedené usnesení krajského soudu zrušil, neboť s poukazem na negativní důkazní teorii dospěl k závěru, že stěžovatel svou nemajetnost prokázat nemohl a za této situace nebylo možné dospět k závěru, že by stěžovatel neprokázal předpoklady pro osvobození od soudních poplatků; krajský soud pochybil, když stěžovateli přičetl k tíži neprokázání skutečností, které z povahy věci dokázat nemohl. Krajský soud v Brně poté usnesením ze dne 17. 1. 2007, č. j. 55 Az 186/2004 – 102, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Sofii Pondikasovou, advokátku.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 3. 2007, doplněném podáním ze dne 30. 3. 2007, popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný setrval na tom, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ani pro vztažení překážky vycestování a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost a návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku zamítl pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského

soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Shledal přitom vadu uvedenou v odstavci 3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V posuzované věci je předně třeba uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádost stěžovatele o udělení azylu posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Jednalo se o Zprávu Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2003, Informaci MZV ČR č. j. 114628/2003-LP, ze dne 23. 4. 2003, Informaci MZV ČR č. j. 107730/2003-LP, ze dne 3. 3. 2003, Informaci MZV ČR č. j. 120874/2003 – LP, ze dne 12. 6. 2003. Žalovaný konstatoval, že vycházel z těchto výše uvedených informací, které jsou součástí spisového materiálu. Rovněž krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný shromáždil výše uvedené informace.

Prokázání, že je žadatel o udělení azylu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, stejně tak prokázání dalších důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu předpokládá shromáždění dostatečných skutkových podkladů správním orgánem, z nichž by bylo možno tvrzení žalobce z hlediska jeho důvodnosti posoudit.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za významné připomenout, že celé azylové řízení má být ze své povahy směřováno k hledání materiální pravdy v maximální spravedlivě požadovatelné míře. Zásada materiální pravdy představuje jednu ze základních zásad správního řízení. Účelem této zásady je, aby správní řízení posilovalo důvěru účastníků řízení ve správnost rozhodování. Podle této zásady lze po správních orgánech oprávněně požadovat, aby jejich rozhodnutí byla zákonná, správná a především aby vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Spolehlivě zjištěný skutkový stav je podmínkou perfektnosti vydaných rozhodnutí. Zásada materiální pravdy je zakotvená v ustanoveních § 3 odst. 4 správního řádu, resp. § 46 správního řádu a úzce souvisí i se zásadou vyhledávací podle § 32 odst. 1 správního řádu a se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 správního řádu). Podle § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady

pro rozhodnutí, přitom není vázán jen návrhy účastníků. Povinnost, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, vyplývá i z ustanovení § 46 správního řádu. V řízení o udělení azylu má zásada materiální pravdy svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele.

Krajský soud v Brně v odůvodnění napadeného rozsudku správně konstatoval, že žalovaný má v řízení o udělení azylu shromáždit poznatky o zemi původu, o vývoji politické situace v rozhodné době a postojích státní moci k otázkám rasovým, náboženským, politickým a s nimi pak tvrzení žadatele o azyl konfrontovat a posoudit, zda tvrzení o pronásledování žadatele v zemi původu jsou alespoň v rámcovém souladu se situací v zemi původu a rovněž i opodstatněnosti případných obav z pronásledování v zákoně uvedených. Nejvyšší správní soud se však nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu o tom, že žalovaný tyto zásady respektoval, jelikož zdejší soud při studiu správního spisu zjistil, že výše uvedené informace, na které v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal, nejsou ve správním spise vůbec obsaženy. Možnost, že by ve správním spise dříve obsaženy byly a v důsledku nějakého nedopatření z něj jakýmkoli způsobem zmizely, je vyloučena, neboť v seznamu spisového materiálu na č. l. 36 správního spisu nejsou uvedené informace vůbec uvedeny. Je tedy jasné, že uvedené informace součástí správního spisu ani nikdy nebyly. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím správním orgánem, resp. pokud podklady ve spise shromážděné jsou nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Důvody, o které se rozhodnutí žalovaného i krajského soudu opírá, nejsou v posuzovaném případě ve správním spise vůbec obsaženy a v žádném případě je tak nelze považovat za dostatečné. V rozhodnutí žalovaného sice jsou uvedeny důkazy (výše uvedené informace), na jejichž základě žalovaný posoudil důvodnost žádosti o udělení azylu a neexistenci překážek vycestování v případě návratu stěžovatele do země původu; rozhodnutí žalovaného je však přesto třeba považovat za vadné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť vzhledem k tomu, že (jak již bylo výše uvedeno) se ve správním spise výše uvedené informace vůbec nenacházejí, nemá rozhodnutí žalovaného správního orgánu oporu ve spise.

Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatuje, že z „informace MZV ČR č. j. 107730/2003-LP, vyplynulo, že stav práce policie na nižší úrovni je velmi špatný (v rozhodnutí žalovaného je použit termín „stav přímo hrůzný“) obecně jde o nechuť dělat něco, z čehož neplyne bezprostřední zisk pro zúčastněného policistu. Dále z informace MZV ČR č. j. 114628/2003-LP, vyplynulo, že v Kazachstánu byla ke dni 19. 9. 2002 zřízena instituce ombudsmana, ke kterému se lidé mohou obracet se svými stížnostmi proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. V zemi působí i celá řada domácích a mezinárodních skupin zabývajících se lidskými právy, které celkově vykonávaly svoji činnost bez omezování ze strany vlády a tyto skupiny prováděly šetření a uveřejňovaly své poznatky o případech porušování lidských práv.” Výše uvedený obsah informací, které měl údajně žalovaný k dispozici a na které mimo jiné poukázal rovněž krajský soud

je prakticky totožný s obsahem informací, tak jak je žalovaný zmínil v napadeném správním rozhodnutí na str. 3. Také na jiných místech rozsudku krajského soudu se objevují převzaté pasáže z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by krajský soud mohl jejich pravdivost ověřit přímo z obsahu zmiňovaných zpráv.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud v Brně pochybil, když nedostál své povinnosti stanovené v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., když se s věcí vypořádal tak, že se převážně ztotožnil s tvrzeními a argumenty žalovaného, která pouze převzal, aniž by se jimi zabýval. Pokud by se totiž krajský soud věcí v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. skutečně zabýval, musel by rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z toho důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise. V souzené věci krajský soud nevzal tuto vadu řízení před správním orgánem vůbec na zřetel a dopustil se tak sám vady řízení, která měla vliv na jeho rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nepodloženost skutkových zjištění ve spise správního orgánu je v souzené věci tedy natolik zásadní a zřetelná, že Krajský soud v Brně měl napadené správní rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky zrušit z důvodu uvedeného v ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nejsou-li důkazy ve správním spise obsaženy, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsudek Krajského soudu v Brně zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlížející v této věci přitom ke skutečnosti, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, zatěžuje řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a Nejvyšší správní soud k takové vadě musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), bez ohledu na to, zda byla stěžovatelem namítána v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že již ve svém rozhodnutí sp. zn. 6 Azs 50/2003, uvedl, že v řízení o udělení azylu (nyní mezinárodní ochrany) je nutné zohlednit i charakter země původu žadatele o azyl. To platí i v posuzovaném případě, kdy stěžovatel pochází ze státu, ve kterém je stav dodržování lidských práv obecně špatný a dochází k jejich porušování. Krajský soud tak měl přihlédnout i k této skutečnosti, věcí se pečlivě zabývat a tím spíše měl zjistit vadu uvedenou v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spise, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl v posuzované věci prokázán, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

K žádosti stěžovatele, aby byl ve věci ustanoven tlumočník, Nejvyšší správní soud sděluje, že v dané věci vycházel na základě § 64 s. ř. s. z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatel podal kasační stížnost v češtině a dokázal na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činil stěžovatel osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. nenařídil. O žádosti stěžovatele, aby byl osvobozen od soudních poplatků,

Nejvyšší správní soud samostatně vůbec nerozhodoval, neboť podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jsou cizinci v řízení o přiznání statutu uprchlíka (tj. o přiznání azylu) od soudních poplatků osvobozeni.

Na Krajském soudu v Brně bude, aby se v tomto řízení věcí znovu zabýval a vycházel z toho, že žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2004 je nepřezkoumatelné proto, že skutkový stav nemá oporu ve spise.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Krajský soud v Brně rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.), není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovémuto rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

V novém rozhodnutí Krajský soud v Brně rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) s. ř. s.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Sofii Pondikasové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2007, č. j. 55 Az 186/2004 – 102, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., [převzetí a příprava zastoupení klienta a písemné podání soudu týkající se věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti - ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Ze spisu nevyplývá, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 4800 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu